

TALE

Det talte ord gælder

Beskæftigelsesministerens tale til brug for besvarelse af samrådsspørgsmål AJ (SOU), stillet af Özlem Sara Cekic (SF)

4. april 2011

J.nr. 2011-0005609

JØP/HAK

Spørgsmål AJ

Mener ministeren, at det er acceptabelt, at kommunerne lader udtalelser fra religiøse ledere indgå i undervisningen for kommunernes kontrolgrupper om afsløring af socialt bedrageri og som baggrund, når kommunerne træffer afgørelse i sociale sager, sådan som Information kunne berette bl.a. er praksis i Holbæk Kommune, jf. artiklen ”Sharialoven bliver brugt mod borgerne i sociale sager” fra Information.dk den 13. marts 2011?

Svar:

Jeg vil indlede med at sige, at det er regeringens opfattelse, at socialt bedrageri er uacceptabelt. Regeringen mener, at socialt bedrageri svækker sammenhængskraften i vores samfund.

Sociale ydelser skal alene udbetales til dem, der har ret til og behov for hjælpen. Derfor er der behov for at have fokus på at bekæmpe socialt bedrageri.

Spørgsmålet for samrådet i dag drejer sig om kommunernes sagsbehandling i sager om socialt bedrageri. Der henvises i spørgsmålet til en artikel i dagbladet Information, der omtaler, at kommunerne i deres undervisningsmateriale skulle henvise til udtalelser fra en imam om forskellige religiøse leveregler. Information henviser i artiklen til, at en borger i en konkret sag skulle være frataget en række sociale ydelser til enlige med henvisning til de pågældende religiøse udtalelser.

Jeg vil gerne slå helt fast, at religiøse normer og tilhørsforhold er helt uden betydning for borgernes ret til sociale ydelser efter de love og regler, der gælder her i landet. Alle borgere skal behandles ud fra ensartede kriterier.

En generel udtalelse om religiøse sædvaner kan således ikke udgøre en nødvendig eller tilstrækkelig dokumentation i sager om socialt bedrageri.

Det er kommunerne, der træffer afgørelse i sager om borgernes ret til sociale ydelser, herunder særlige ydelser til enlige forsørgere som fx børnetilskud. Kommunernes afgørelser om ret til en række sociale ydelser kan påklages til de sociale nævn.

Jeg har ikke grundlag for eller kompetence til at gå ind i enkeltsager eller i en vurdering af det undervisningsmateriale, som kommunerne benytter ved efteruddannelse af personale.

Helt generelt er det sådan, at det er kommunernes pligt at sikre sig, at en sag om udbetaling af sociale ydelser er tilstrækkeligt oplyst. En række sociale ydelser som fx børnetilskud og friplads i daginstitution udbetales på grundlag af, om en borger har status som enlig forsørger.

Kommunerne kan ikke nægte udbetaling af sociale ydelser uden at overholde almindelige forvaltningsretlige principper. Kommunernes skal bl.a. høre parten i sagen og begrunde den afgørelse, der træffes ud fra de kriterier, som gælder i lovreglerne på området.

Derfor har kommunerne pligt til at reagere, hvis kommunen bliver bekendt med oplysninger om en borgers forhold, der kunne tyde på, at borgeren ikke er reelt enlig. Det kan være oplysninger om mange vidt forskellige forhold, fx oplysninger om, at borger, der er fraskilt, får yderligere børn med en tidligere ægtefælle.

Der kan også være oplysninger om andre forhold, fx om atypiske samlivsforhold eller boligforhold eller vandforbrug, som gør, at kommunen indhenter yderligere oplysninger og data i en sag.

Man kan sige, at mange forskellige oplysninger om atypiske forhold kan bruges som en slags løftestang for, at kommunerne finder grundlag for at indhente yderligere oplysninger i en sag.

I den videre vurdering af sagen kan en række forskellige faktorer inddrages i kommunens vurdering af, om en borger er enlig.

Det kan være spørgsmål om, hvorvidt parterne har fælles økonomi, fælles husholdning, gensidig hjælp til husholdning, omstændigheder omkring sygdom, fællesbørn og en række andre forhold.

Samtidig skal parternes egen beskrivelse af forholdet indgå i vurderingen. Borgerens egne oplysninger kan være yderst forskellige. Og borgernes forklaringer er altid væsentlige for den samlede vurdering.

Det er først, når sagen er fuldt og tilstrækkeligt oplyst, at kommunen har et grundlag for at træffe afgørelse, om hvorvidt en borger har ret til sociale ydelser.

Som nævnt er opgaven for kommunerne at træffe afgørelse om ret til sociale ydelser ud fra de love og regler, der gælder på de pågældende områder. Der er tale om en kompleks vurdering, og forhold vedrørende enligstatus kan være vanskelige at afdække. Derfor støtter jeg op om, at kommunerne samarbejder, udarbejder undervisningsmateriale, udveksler erfaringer og viden, og at kommunerne får koordineret praksis på grundlag af de administrative afgørelser, som træffes i de sociale nævn og i Ankestyrelsen.